

РЕШЕНИЕ

№ 6690

гр. София, 29.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 08.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **403** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1 и чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба, подадена от Р. А. Н., чрез адв. Е. И., САК, АД „Иванов и Недялков“, с която са предявени обективно съединени иски срещу Държавна агенция „Технически операции“ за заплащане на обезщетение в размер на 10 693. 48 лева главница и лихва от 14. 01. 2019 г. за претърпени имуществени и неимуществени вреди от отменената като незаконосъобразна Заповед рег. № RB 202077 – 001 – 05/18-34/31. 03. 2017 г. на председателя на Държавна агенция „Технически операции“.

В исковата молба се твърди, че Р. Н. била преназначена временно със Заповед рег. № RB 202077 – 001 – 05/18-34/31. 03. 2017 г. на председателя на Държавна агенция „Технически операции“ в друго подразделение на агенцията, извън С., за срок до една година, считано от 04. 04. 2017 г. В изпълнение на определение на съда, с което е спряно изпълнението на заповедта е възстановена на предходната месторабота, считано от 01. 09. 2017 г. Заповедта е отменена с влязло в сила на 14. 01. 2019 г. съдебно решение. В резултат на нея ищцата претърпяла имуществени и неимуществени вреди. Претендира се обезщетение за имуществени вреди от наем на жилище в [населено място] за периода от 10. 04. 2017г. до 31. 08. 2017 г. от по 300 лева месечно, общо 1500 лева, 90 лева за хотел за датите 04. 04. 2017 г., 05. 04. 2017 г. и 06. 04. 2017 г., заредено гориво за автомобил на стойност 58. 55 лева за пътуване от С. до П., обезщетение по чл. 236, ал. 1 от ЗМВР в размер на 600 лева, ведно с

мораторна лихва в размер на 1196.38 лева от 14. 01. 2019 г. до датата на предявяване на исковите на 15.01.2024г. и законната лихва до окончателното плащане. Претендира се и обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 5000 лева, ведно с мораторна лихва в размер на 3444.93 лева от 14. 01. 2019 г. до датата на предявяване на исковите на 15. 01. 2024г. и законната лихва до окончателното плащане. Неимуществените вреди са от воденето на съдебен процес, психически тормоз във връзка със смяната на работното място, които са рефлектирали върху общото физическо, психическо и здравословно състояние на ищцата през посочения период, като и към момента се наблюдават негативни последици. Р. Н. живее в С., заедно със съпруга си и дъщеря им А. Г. С., на 9 години. Съпругът е служител в сектор „С4“ при ОСПСОВОР – СДВР МВР и спецификата на изпълнение на служебните му задължения изисква да работи на 12 часови работни смени през деня и през нощта по определен график, както и извънредно, при изпълнение на мероприятия по охрана на обществения ред и борба с престъпността. Дъщерята А. С. е била ученичка в 4 клас в столично училище. Преместването на работното място на майката от С. в П. за срок от една година се е отразило негативно на детето и е създавало реална опасност от възникване на проблеми на емоционално – психологическа основа. Преместването в друго населено място води до изразходване на допълнителни средства по осигуряване на жилище и разходи, които не могат да бъдат компенсирани. Преназначаването в друго звено на агенцията, находящо се на 150 км. от постоянното местоживееие и семейството е огромен психически тормоз с трайни негативни последици. Неимуществените вреди се изразяват в понесени страдания, стрес, унижение, страх за бъдещето, емоционално и психическо напрежение от раздялата от семейството и детето, психологически тормоз от водене на съдебни дела и защита на правата в съда. В резултат на незаконосъобразната заповед на председателя на ДА“ТО“ ищцата претендира да получи обезщетение за погазените права, понесените страдания, стрес, унижение, страх за бъдещето, емоционално и психическо напрежение от раздялата от семейството и детето, както и психологически тормоз, свързан с процеса на защита на правата в съда. Претендира разноски по списък по чл. 80 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответникът – Държавна агенция „Технически операции“, чрез юрисконсулти Л. и Б., в писмен отговор на исковата молба, в хода по същество на делото и в писмени бележки оспорват исковите по основание и размер. Излагат доводи, че имуществените вреди не са доказани. Относно разходите за наем оспорват разписките за получени суми по договора за наем, сключен с Т. В. Н.. Твърдят, че наемодателят не е получил сумите, доколкото няма доказателства да ги е декларирал по чл. 8 и чл. 31 от ЗДДФЛ. В производството по оспорване ищцата е заявила, че няма да се ползва от тези доказателства, а ще установява наемното правоотношение и размера на наема със свидетелски показания. За периода от 02. 05. 2017 г. до 31. 07. 2017 г. служителката е представила в ДА“ТО“ 5 броя болнични листове, с които е определен режим на лечение „домашен – амбулаторен“ на адреса в [населено място], което е косвено доказателство, че не е пребивавала в П.. Възстановена Е на работа в [населено място] на 01. 08. 2017 г., а не на 01. 09. 2017 г., както се твърди в исковата молба. За периода от 11. 08. 2017 г. до 25. 08. 2017 г. е ползвала платен годишен отпуск на територията на [населено място] и не се е намирала в [населено място]. Изплатено е обезщетение за направените разходи за преместване в друго населено място. Фискалният касов бон за заредено гориво, издаден от „Ромпетрол България“ ЕАД е на

дата 04. 04. 2017 г., 09.01 часа, а служителката се е явила на работа в ТДТО – П. на 04. 04. 2017 г. в 08.30 ч. Излагат се съображения, че обезщетение по чл. 236, ал.1 и ал. 2 от ЗМВР не е дължимо, защото преместването не е за срок над една година. Направено е възражение за изтекла погасителна давност за вземанията за лихви за периода от 14. 01. 2019 г. до 14. 01. 2022 г. По отношение на претендираното обезщетение за неимуществени вреди се посочва, че спецификата на работа, с която ищцата е била запозната, предполага отсъствие от дома. В периодът от 02. 05. 2017 г. до 31. 07. 2017 г. служителката е била в отпуск по болест, в периода от 11. 08. 2017 г. до 25. 08. 2017 г. е била в платен годишен отпуск и не е отсъствала от семейството си, а на 01. 08. 2017 г. е възстановена на работа в С.. По отношение на заболяването, за което е ползван отпуск по болест, ответникът прави възражение, че има фамилна обремененост и не е пряка и непосредствена последица от отменената заповед. Алтернативно се иска присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в по-нисък от претендирания размер. Ответникът се позовава на съпричиняване, предид отказ на направено предложение от ДА“ТО“ за психологическо консултиране. Направено е възражение за изтекла погасителна давност за вземанията за лихви за периода от 14. 01. 2019 г. до 14. 01. 2022 г. за обезщетението за неимуществени вреди.

Прокурор П. от СГП дава заключение, че исковата претенция за обезщетение за имуществени вреди е изцяло неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена, а претенцията за обезщетение за неимуществени вреди следва да се уважи изцяло като основателна и доказана. Възражението за погасяване на вземанията за лихви по давност е основателно.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че със Заповед рег. № RB 202077 – 001 – 05/18-34/31. 03. 2017 г. на председателя на Държавна агенция „Технически операции“ Р. А. Н. е била временно преназначена от [населено място] в ТДТО – П. за срок от една година. Заповедта е отменена като незаконосъобразна с решение № 1443/06. 03. 2018 г. по адм.дело № 4405/2017 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 1/14. 01. 2019 г. по адм.дело № С – 30/2018 г. по описа на ВАС на РБ.

Със Заповед № РД30 – 2422/03. 05. 2017 г., връчена на ищцата на 01.08. 2017г. изпълнението на Заповед рег. № RB 202077 – 001 – 05/18-34/31. 03. 2017 г. на председателя на Държавна агенция „Технически операции“.

В периода от 02. 05. 2017 г. до до 31. 07. 2017 г. Р. А. Н. е била в отпуск поради временна нетрудоспособност, а от 01. 08. 2017 г. е възстановена на предходното работно място в централната сграда на ДА“ТО“ [населено място].

За периода от 02. 05. 2017 г. до 04. 05. 2017 г. е издаден болничен лист с диагноза „неуточнена вирусна инфекция“, за периода от 05. 05. 2017 г. до 12. 05. 2017 г. е издаден болничен лист с диагноза „други нарушения на вестибуларната функция“, за периода от 12. 05. 2017 г. до 01. 06. 2017 г. диагнозата е „световъртеж от централен произход“, за периода от 02. 06. 2017 г. до 01. 07. 2017г. е с диагноза „световъртеж от централен произход“, със същото заболяване е и в периода от 02. 07. 2017 г. до 31. 07. 2017 г.

В периода от 17. 05. 2017 г. до 19. 05. 2017 г. ищцата е била на болнично лечение в V МБАЛ с диагноза R55 припадък /синкоп/ и колапс, синусова тахикардия, тиреотоксикоза.

В изпълнение на незаконосъобразната Заповед рег. № RB 202077 – 001 – 05/18-34/31. 03. 2017 г. на председателя на Държавна агенция „Технически операции“ Р. А. Н. е работила и фактически е пребивавала в [населено място] за периода от 04. 04. 2017 г. до 02. 05. 2017 г. от които 17 работни дни.

По Заповед № РД 30 – 7529/30. 11. 2018 г. на зам. председателя на ДА“ТО“ на служителката са изплатени 11. 10 лв. за направени транспортни разходи при преместване в друго населено място, на основание чл. 236, ал. 3 от ЗМВР.

Представени са доказателства за психологическо консултиране във връзка с твърдения за претърпени психологически вреди.

По делото е приет договор за наем от 10. 04. 2017 г., сключен между Т. В. Н. и Р. А. Н. за ползване на апартамент в [населено място] за срок от една година с месечна наемна цена от 300 лева. Към договора са приложени разписки за м. април, м. май, м. юни, м. юли, м. август, оспорени от ответника. Съдът не кредитира разписките, предвид изявлението на ищцата, че няма да се ползва от тях като доказателство в съдебното производство.

Представен е фискален касов бон, издаден от „Ромпетрол България“ ЕАД, обект в [населено място], на 04. 04. 2017 г., 09.01 ч. за закупено дизелово гориво на стойност 58. 55 лева.

Разпитани са свидетелите Б. Б. Б. и Г. Л. С.. Съдът кредитира показанията им като отчита обстоятелствата, че първият свидетел е имал дела с ДА“ТО“, а вторият свидетел е съпруг на ищцата. Свидетелят Б. Б. дава показания, че и той е бил преместен в П.. В П. Р. Н. се чувствала ужасно, защото била разделена със семейството си и дъщеря си. Говорила си с нея по телефона, дъщеря ѝ плачела, Р. Н. също плачела. До П. пътували с автомобила на Б., не им осигурили средства за транспорт, нито за настаняване. Първите няколко дни спали в Туристически дом „К.“, а след това всеки си наел квартира. Свидетелят не знае какъв месечен наем е плащала Р. Н.. След преместването служителката се променила, станала мълчалива, депресирана, споделяла, че семейството ѝ липсвало. Съпругът Г. С. потвърждава, че ищцата не се чувствала добре след преместването в П.. Дъщеря им била във втори клас, наложило се да ходи на психолог, защото непрекъснато плачела. Майката също била притеснена, всяка вечер плачела по телефона. От стрес се отключил пробем с щитовидната жлеза, лежала в болница, била в отпуск по болест. От незаконното преместване в П. има последици както за майката, така и за детето. В П. Р. Н. била около един месец, като в събота и неделя не е могла да се върне, защото е трябвало да бъде на разположение. Семейството изпитвало затруднения с грижите за детето, съпругът е полицай, дава дежурства и работи на ненормиран работен ден и нямало кой да се грижи за детето. Ползвал отпуск, за да може да се грижи за дъщеря си.

От правна страна: Исковете са допустими, по същество искът за обезщетение за имуществени вреди е неоснователен, главница и лихви, а искът за обезщетение за неимуществени вреди е частично основателен.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред, включително нищожен или

оттеглен (съгласно чл. 204, ал. 3 от АПК), или незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност (което се установява от съда, пред което е предявен иска за обезщетение, съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК);

2. вредоносен резултат, наличие на реална вреда, настъпила за ищеца /имуществена или неимуществена/;

3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В случая е налице незаконосъобразен административен акт – Заповед рег.№ RB 202077 – 001– 05/18-34/31. 03. 2017 г. на председателя на Държавна агенция „Технически операции“, отменена със съдебно решение № 1443/06. 03. 2018 г. по адм. дело №4405/2017 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 1/14. 01. 2019 г. по адм. дело № С – 30/2018 г. на ВАС на РБ. Доказва се първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно отменен като незаконосъобразен индивидуален административен акт.

По отношение на твърдените имуществени вреди, представляващи платен наем в размер на 300 лева месечно за месеците април, май, юни, юли, август 2017г. по договор, сключен на 10. 04. 2017 г. с Т. В. Н., съдът счита, че същите не са доказани. От доказателствения материал по делото са изключени представените разписки за получени суми от наемодателя, тъй като същите са оспорени от ответника и ищцата е заявила, че няма да се ползва от тези писмени доказателства. Видно от установеното от фактическа страна, служителката е пребивавала фактически в П. само за периода от 04. 04. 2017г. до 01. 05. 2017г., а в останалото време до връщането на месторабота в [населено място] е била в отпуск по болест с вписан адрес в болничните листове за домашно лечение в [населено място]. Свидетелите не дават показания относно размера на платения наем. Свидетелят Г. С. дава показания, че Р. Н. си е намерила квартира в П., но не знае колко е плащала за квартира. Съвкупно преценени доказателствата не установяват разходи в размер общо на 1500 лева, които да са платени от ищцата за наем в периода от м. април до м. август 2017 г. Не се доказват и платени разходи в размер на 90 лева за нощувки в „Туристически дом К.“ на 04. 04. 2017 г., 05. 04. 2017г. и 06. 04. 2017г., каквито се твърдят в исковата молба. Няма фактура, касов бон или друг платежен документ, с който да се установи плащане и размер на платената сума. Не се доказват и разходи за гориво в размер на 58. 55 лева, заредено на 04.04. 2017 г. в 09.01 ч. в С.. Показанията на свидетеля Г. С., че до [населено място] са пътували заедно с Р. Н. с неговия автомобил опровергават твърденията в исковата молба и вписаното в декларцията от 29. 10. 2018 г. /л. 70 от делото/, че ищцата сама е пътувала до [населено място] с лек автомобил Рено Еспейс. Има противоречие и в датата и часа на издаване на фискалния бон, доколкото служителите е следвало да се явят в П. в 8.30 ч. сутринта. По изложените съображения съдът счита, че не се доказват имуществени вреди за закупено гориво за пътуване до [населено място] на дата 04. 04. 2017 г. по представен фискален бон от „Ромпетрол България“ ЕАД.

Обезщетението по чл. 236, ал.1 от ЗМВР не е дължимо от настоящия ответник по делото, доколкото съгласно чл. 13, ал. 5 вр. ал. 1 от Наредба №8121з - 920/13.07.2017 г. за условията и реда за изплащане на обезщетения по глава единадесета на ЗМВР, издадена от министъра на вътрешните работи на основание чл. 241 ЗМВР, обезщетенията по чл. 236 ЗМВР се изплащат след издаване на заповед на

ръководителя на структурата по чл. 37 ЗМВР, в която е преместен служителът, за конкретния им размер. Тоест се дължат от ОДМВР П. в размера на възнаграждението за длъжността, изпълнявана в П., но само в случай, че преместването е за повече от 6 месеца. В случая, видно от установеното от фактическа страна, служителката реално е била на работа в [населено място] за период от около 1 месец /17 работни дни/. Преместена е в [населено място], считано от 04. 04. 2017 г. и е възстановена на работа в [населено място] на 01. 08. 2017 г., тоест преместването е за период по- кратък от 6 месеца, предвид на което обезщетението по чл. 236, ал.1 от ЗМВР не е дължимо.

Исковете за обезщетение за претърпени имуществени вреди, главница в общ размер на 2 338,55 лева и 1196. 38 лева лихви са неоснователни и недоказани и следва да бъдат отхвърлени.

По отношение на твърдените неимуществени вреди и причинната връзка:

Тези елементи от състава на отговорността съдът счита за доказани от показанията на разпитаните свидетели Б. Б. и Г. С. и представените болнични листове и медицинска епикриза за лечение в болница. Съдът кредитира свидетелските показания като обективни, основани на лични възприятия, непосредствени впечатления, непротиворечиви. Свидетелят Б. дава показания, че ищцата Р. Н. се е „чувствала ужасно“ след преместването си в П., непрекъснато е търсела контакт със семейството си по телефона, притеснявала се е за малолетната си дъщеря, станала мълчалива, депресирана, страдала от липсата на семейството си. Свидетелят Г. С. също потвърждава, че съпругата му преживяла тежко отделянето от семейството. Детето също страдало за майка си, която му липсвала. Всяка вечер плачело по телефона, което допълнително разстройвало и притеснявало майката. Семейството изпитало допълнителни затруднения с грижите за детето, наложило се бащата да вземе отпуск, за да не остава дъщеря му без родителска грижа и надзор. От преживяния стрес ищцата се разболяла и влязла в болница. По делото са представени доказателства, че непосредствено след преместването, стресът и тревогите от раздялата със семейството и детето, здравословното състояние на Р. Н. се влошава и тя е в отпуск по болест от 05. 05. 2017 г. до 31. 07. 2017 г., включително и на болнично лечение. Съдът намира за доказани причинени неимуществени вреди в резултат от незаконосъобразното преместване в П. като стрес, тревожност, промяна в поведението, влошаване на здравословното състояние до степен от необходимост от болнично лечение. Преместването е довело и до семейни проблеми и затруднения в грижите и отглеждането на малолетното дете на ищцата, което е било отделено от майката за период от около един месец. Неимуществените вреди са и в периода, за който влошаването на здравословното състояние е доказано с издадени болнични листове за отпуск по болест. Неимуществени вреди като стрес и притеснения са претърпяни и в резултат от съдебните производства до окончателното отменяне на заповедта.

При това положение с оглед ангажираните доказателства, съдът намира, че именно незаконосъобразното процедиране на администрацията по издаване на незаконосъобразната заповед за преместване е довело до влошаване

здравословното и психическо-емоционално състояние на ищцата. Периодът от време на преживяване на всички тези негативни емоции са безспорно в логическа причинно - следствена връзка с незаконосъобразното преместване в П.. Фактът, че заповедта е отменена след близо една година и половина, в резултат на водени съдебни процеси, дават основание да се приеме, че за ищцата са настъпили сериозни морални вреди. Създаден ѝ е душевен дискомфорт и тревожност, отразили се в негативен план. Твърдените от ищцата негативни преживявания в резултат на заповедта са присъща последица на всяко подобно нежелано и в разрез със съгласието на служителя преместване в друго населено място, особено в случаите, когато води до отделяне на майката от малолетното ѝ дете.

Съдът намира за установен факта на тези вреди и пряката причинно-следствена връзка между настъпването им и незаконосъобразния административен акт. Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица в случая от отменения административен акт. На обезщетяване подлежат и вътрешните, душевни състояния тогава, когато справедливостта налага същите да бъдат възмездени, какъвто е настоящия случай.

Съгласно чл.52 ЗЗД, обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. Законът е категоричен, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди се формира по справедливост по реда на чл.52 от ЗЗД единствено от степента и характера на преживените болки и страдания от ищцата. Макар посочените вреди да нямат паричен еквивалент, съдът приема, че сума в размер на 3000 лева е справедлива за обезщетяване на вредите. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване. Изхождайки от характера на претърпените вреди, увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, трайността на търпенето им, продължителния период /около година и половина/ на развилото се срещу ищцата производство от издаване на административния акт до отмяната му с влязло в законна сила съдебно решение, тоест продължителността и степента на интензитет, доказаните душевни страдания, общото психическо и физическо състояние, като следствие от търпени морални

вреди, общественото и социалното положение, съдът намира, че справедливия размер на дължимото обезщетение за неимуществени вреди възлиза на 3 000 лв. по смисъла на чл. 52 от ЗЗД, вр. чл. 4 от ЗОДОВ за причиненото състояние на стрес, безпокойство, притеснение, влошаване на здравословното състояние. Исковата претенция до пълния предявен размер следва да се отхвърли.

Ответникът прави възражение за изтекла погасителна давност от три години относно претенцията за заплащане на лихва за забава на осн. чл. 111 б. „в“ от ЗЗД. Според § 1 от ЗР на ЗОДОВ за неуредените в този закон въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони, в т.ч. и погасителната давност /чл.110-120 ЗЗД/, което материално гражданско право се упражнява чрез възражение. Според чл.111 б. „в“ предл. второ от ЗЗД вземанията за лихви се погасяват с изтичане на тригодишна давност, независимо, че самите вземания се погасяват по силата на чл.110 от ЗЗД с изтичане на петгодишен давностен срок. В случая исковата молба е предявена на 15.01.2024г, тоест след като са изтекли три години от възникване на вземането за лихви. В този случай не се погасяват всички лихви, а само тези, които са били дължими преди тригодишния срок от предявяване на исковата претенция. Следователно, считано от три години назад от предявяването на исковата молба, ще е погасено вземането за лихви за периода 14.01.2019 г. до 14. 01. 2022 г.. Мораторна лихва следва да се присъди от 15.01.2022г. до датата на завеждане на исковата молба в размер на 683.15 лева и законна лихва от завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. При тази установеност на фактите, съдът прави извод за осъществен фактически състав на отговорността по чл. 203 АПК, във връзка с чл. 1 ЗОДОВ, като приема, че е налице незаконосъобразен акт, реално увреждане на ищцата и пряка причинна връзка между увреждането и акта, поради което и при условията на чл. 52 ЗЗД, съдът следва да овъзмезди по справедливост неимуществените вреди на ищцата.

Относно разноските:

Съгласно чл. 10 ал. 3 ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесена държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

В случая разноските възлизат на 20 лв. представляващи държавна такса които с оглед посочената разпоредба се дължат в пълен размер дори и при частично уважаване на исковата претенция. Единствено адвокатското възнаграждение се дължи съобразно уважената част от иска. Процесуалният представител на ответника е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което обаче с оглед разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения не е прекомерно. С оглед изхода на делото на ищцата, на

основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разходи в размер на 20 лв. д.т. и 275,54 лева адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от исковата претенция или общо в размер на 295,54 лв.

По направеното искане на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът намира следното:

Съгласно чл.10 ал.4 ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 25 ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Водим от горното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Държавна агенция „Технически операции“ да заплати на Р. А. Н., ЕГН [ЕГН] на основание чл.1 от ЗОДОВ обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 3000 (три хиляди) лева, в резултат на Заповед рег. № RB 202077 – 001 – 05/18-34/31. 03. 2017 г. на председателя на Държавна агенция „Технически операции“, отменена с влязло в законна сила на 14.01.2019г. съдебно решение по адм.д № 4405/ 2017г. на АССГ, ведно с мораторна лихва в размер на 683.15 лева от 15. 01. 2022 г. до 15. 01. 2024 г. и законната лихва от 15. 01. 2024 г. до окончателното плащане. **ОТХВЪРЛЯ** иска над уважения до пълния предявен размер от 5000 лева, както и иска за заплащане на мораторна лихва в размер над уважения до предявения от 3444.93 лева за периода от 14. 01. 2019 г. до 14. 01. 2022 г. и законната лихва до окончателното плащане.

ОТХВЪРЛЯ исковете с основание чл.1 от ЗОДОВ за обезщетение за причинени имуществени вреди от Заповед рег. № RB 202077 – 001 – 05/18-34/31.03. 2017 г. на председателя на Държавна агенция „Технически операции“ в размер на 1500 лева за наем за периода от м. април до м. август 2017г., 90 лв. за нощувки на 04. 04. 2017г., 05. 04. 2017г., 06. 04. 2017г., 58.55 лева за гориво, 600 лева по чл. 236, ал.1 от ЗМВР и мораторна лихва в размер на 1196. 38 лева, както и законната лихва от датата на иска до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Държавна агенция „Технически операции“ да заплати на Р. А. Н., ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 295,54лв.

ОСЪЖДА Р. А. Н., ЕГН [ЕГН] да заплати на Държавна агенция „Технически операции“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: